

"Men doktorn..... jag ska ju springa orientering strax!"

Läkaren stirrade förvånat på mig. Klockan var fem på morgonen och den smärtstillande sprutan i skinkan började äntligen verka, då den första morfindosen inte gjort det. De magsmärtor som uppstått vid midnatt hade intensifierats till den grad att jag för första gången i mitt liv sökte akutsjukvård vid halvfemtiden denna natt till torsdag med Strängnäs-Malmbys veteranorientering i faggorna.

"Gallbesvär", sa läkaren. "Vi lägger in dig på avdelningen". "Nämen ... jag blir hämtad kvart i åtta av Erik Rundström!" Han (läkaren) sa att det var det dummaste han hört (ja, inte att Erik skulle hämta mig utan att jag tänkte orientera). Ett vårdbiträde stod beredd med rullstol men så dålig var jag inte att jag inte kunde gå själv, medan maken for hem för att i sinom tid ringa Erik. Och jag blev kvar på avdelningen två nätter. Efter lunchen (lunch och lunch – jag hade dropp hela dagen) försökte jag få åka hem: "Jag ska spela dragspel klockan fyra!" Jag ignorerades helt av rondens suckande läkare. Det hela slutade med beskedet att jag inom tre månader skulle få en kallelse till operation (borttagande av gallblåsan).

Alltnog kunde jag följande veckor vara med på orienteringarna som vanligt så jag blev lite övermodig och tyckte att det där med operation verkade onödigt (jag har aldrig varit någon frekvent användare av sjukvården) men hybris straffas ordentligt, så jag fick ännu en natt där enda boten var att jämrande hasa runt lägenheten och hoppas på bättre tider. Nu kom brevet från landstinget med operationsdatum alldeles snart (jag trodde att det var kö överallt inom sjukvården) och samtidigt kom tredje anfallet. Det sistnämnda sabbade en begravning med samkväm och en 70-årsmiddag, men jag var med hela tiden trots allt (orienterare är ett ihärdigt släkte).

Och så var det dags för dagen D eller hellre O som i operation. Kl sju skulle jag infinna mig. Eftersom jag hört så mycket om köer och väntetider hade jag med mig 1/ i-phone med massor av pod-program 2/ stickning 3/ bok. Inget hann jag packa upp innan jag blev inkörd till en läkare som gjorde fyra kryss på min mage där man skulle gå in vid ingreppet. Narkosköterskan började förklara operationen men jag är noll intresserad av sjukvård, så hon fick istället berätta om sitt fritidsintresse hästar. Och så minns jag inget mer.

Jag väcktes sen eftermiddag och fick te och smörgås för att sedan åka hem någon timme senare. Opererande läkare kollade upp mig innan dess. "Det är orientering imorgon...", började jag trevande. Han blev upprörd: "Vi har gjort ett stort ingrepp så du håller dig lugn med all fysisk aktivitet i tre veckor!" Jag försökte igen: "Men min dragspelorkester har en konsert i övermorgon". Han suckade "Och det utan dig, för du får inte lyfta något på just tre veckor!"

Efter de tre veckorna var det i veterankalendern bara gröt- och luciaorienteringarna kvar så här skulle göras en senkommen comeback. Då ringde sonen (bosatt i Dalarna): "Mamma, jag har brutit benet. Kan du omedelbart komma och hjälpa till med flickorna och hushållet?" Så nu får jag vänta till mars med min comeback. Vi ses i snön (?) och kylan (?) då!